

DERES Kornélia

Keserű szigetek

A trauma-központban fekszem. Valami zümmögés rohaszt. Csövek futnak a mennyezet alatt, aztán le rézsútosan, bele a karba, át a vénákon, egészen az emlékekig. Törlést kérek: neontól csíkos arccal.

Valaki más történeteit engedik belém. Nem ismerem a szereplőket, bár hasonlóan szólnak, mint a rokonok. Északon más az akcentus. A történetek kerekék és bizarrak: egy asztalt látok alulról, nyolc láb lóg alá, nyolc fogpálcika. Beletörnek a földbe. Én meg titokzatosan, mint barna nyúl a töltésen, meglapulok, hallgatózom.

Az asztal felett a felnőttek a Keserű szigetekről beszélnek. Halkan, tapintattal. Megoldás kell, mert valakit ott felejtettek. Egy gigászt. Valaki miatt most gyűlést rendez a kis tanács.

Aztán hirtelen: neonzümmögés szagatja szét a felnőttek pálcikalábait. A történetek megnyúlt képpel lesik az asztal alatti kölyköt, a gátlások előbújnak, az ösztönén pánikol.

És ahogy kontrollt vesztenek az idegpályák, vadállatok szaladnak végig a baleseti osztály sterilszínű, csíkos folyosóján.